

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 132/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., bytom K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 208/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2004 doručená sťažnosť M. K., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 208/2003 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Podľa tvrdenia sťažovateľky dochádza k prierahom v konaní vedenom na okresnom súde o vyporiadanie jej bezpodielového spoluvlastníctva. Manželstvo sťažovateľky bolo právoplatne rozvedené 26. mája 2003. Návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podala sťažovateľka okresnému súdu 19. júna 2003. V sťažnosti uvádza, že od podania návrhu okresnému súdu bolo vo veci 29. októbra 2003 podané vyjadrenie odporcu, na 28. január 2004 bolo vytýčené pojednávanie, ktoré však bolo 9. januára 2004 pre práceneschopnosť sudkyne odročené. Sťažovateľka žiada ústavný súd o prešetrenie prierahov v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom poukazuje aj na svoj pokročilý vek a zlý zdravotný stav.

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že okresný súd do podania sťažnosti ústavnému súdu nevyporiadal jej bezpodielové spoluvlastníctvo.

Podaním z 20. novembra 2003 požiadala sťažovateľka predsedu okresného súdu o urýchlené vybavenie jej právnej veci. Predseda okresného súdu jej listom z 12. decembra 2003 oznámil, že nemôže zasahovať do rozhodovacej činnosti konajúcej sudkyne a ďalej sa v liste uvádza, že vec vybavujúca sudkyňa po zabezpečení prípravy pojednávania vytýčila termín pojednávania na 28. január 2004. Dňa 20. februára 2004 podala sťažovateľka sťažnosť na prierahy v konaní predsedovi okresného súdu. Listom z 27. februára 2004 jej predseda okresného súdu oznámil, že vytýčené pojednávanie bolo odročené pre práceneschopnosť sudkyne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť. Namietat' porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú totiž oprávnené len tie fyzické alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné podmienky spojené s nadobudnutím a uplatňovaním takýchto práv. Z konania o ústavnej sťažnosti sú preto vylúčené také návrhy, keď sťažovateľ nesplnil niektorú zo zákonných podmienok potrebnú pre vznik právneho vzťahu, porušenie ktorého namietal na ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná

neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 20/97).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil: „Nečinnosť súdu v konaní štyroch mesiacov nie je prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných prietáhov v konaní“ (II. ÚS 21/01, III. ÚS 102/02) a „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v konaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 102/02).

Na základe toho dospel ústavný súd k záveru, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 16 C 208/2003 nemohlo ešte dôjsť k zbytočným prietahom s ohľadom na lehotu, ktorá uplynula od podania návrhu na začatie konania okresnému súdu po podanie sťažnosti ústavnému súdu. Návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bol podaný 19. júna 2003. Sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v konaní, bola ústavnému súdu doručená 14. apríla 2004, teda ešte neuplynula dostatočná lehota na to, aby mohli vzniknúť subjektívne prietahy v konaní, a preto ani nemohlo byť porušené právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde sa vo veci urobilo niekoľko úkonov (návrh bol podaný 19. júna 2003 a zaslaný na vyjadrenie odporcovi, vyjadrenie odporcu bolo podané 29. októbra 2003,

na 28. január 2004 bolo nariadené pojednávanie a 9. januára 2004 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne), čo spolu s charakterom sporu, ktorého predmetom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo je konanie náročné na dokazovanie, vylučuje záver, že v konaní už došlo k zbytočným priet'ahom.

V súčasnosti nemožno zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti odstrániť. Preto ústavný súd neskúmal splnenie ostatných procesných podmienok.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004